

ENTREVISTA

Agustí Cots

Premi Especial Catalunya Construcció
a la Trajectòria Professional

“La seguretat i la formació és un compromís de tothom”

FORMACIÓ

■ “El xicot de 16 anys, que pot portar una moto, no pot treballar a l'obra, perquè diuen que la construcció és perillosa.”

CONSTRUCCIÓ

■ “Al cap d'uns anys que hem fet una obra, canvio de carrer per anar-hi i entro a l'edifici: és una satisfacció parlar amb la gent que l'utilitza.”

MODEL EMPRESARIAL

■ “Sempre hem treballat, amb els seus matisos, un terç per a administracions, un terç per a client privat i un terç de promoció pròpia”

Jordi Marlet
informatiu@apabcn.es

■ ■ ■ Agustí Cots ha rebut el Premi Especial a la Trajectòria Professional dels Premis Catalunya Construcció 2008. Cots (Manresa, 1942) ha impulsat i consolidat, junt amb el seu soci, Josep Claret, tots dos aparelladors de formació, una empresa constructora de referència a les comarques centrals de Catalunya, Construccions Cots i Claret, SL. Dins de tot l'àmbit català, unes 600 obres duen el segell de l'empresa de Manresa, que té més de 150 treballadors de plantilla.

Entre els càrrecs de Cots lligats al món de la construcció, destaca que des de fa vuit anys és president del Gremi de Constructores de Manresa i Comarca. Des del Gremi, Cots ha impulsat la creació d'un Cicle Formatiu a l'IES Castellet en Obres de la Construcció per a la formació d'aprenents i el manteniment de l'ofici, així com també ha impulsat la realització d'unes jornades anuals de seguretat i salut. Per altra banda, sota el seu mandat s'ha revifat el Concurs de Paletes de Manresa i s'ha iniciat un nou concurs, el d'Operaris de Màqui-

nes Excavadores.

Com veu el moment que viu actualment la construcció?

“Amb molta preocupació perquè estem davant d'una crisi molt important. Tot i que és una situació que nosaltres ja hem viscut. Els anys setanta i vuitanta hi va haver unes crisis tan o més fortes que l'actual. Però, a diferència de les anteriors, aquesta és una crisi que l'ha provocada el món de les finances.”

El Jurat dels Premis Catalunya Construcció va destacar de Cots i Claret -que, a més de la constructora, té una promotora, Procasa- la capacitat per superar les crisis. Quin és el seu model empresarial?

“A Cots i Claret hem tingut sempre la filosofia de treballar, amb els seus matisos, un terç per a administracions, un terç per a client privat i un terç de promoció pròpia (Procasa). Uns anys pots anar amunt, uns altres no tan bé... però sempre hem intentat diversificar una mica el negoci. Mai no ens hem tirat a la piscina, com es diu col·loquialment. Potser no hem fet un gran creixement però sí un

creixement sostingut.”

Vostè reivindica l'ofici de paleta.

I sempre ho faré. És bàsic per al nostre sector, i per a qualsevol altre. Si volem que la construcció recuperi el prestigi, cal que primer recuperi l'ofici dels seus integrants, diguis paletes. No es pot construir ni innovar sense conèixer tot el procés constructiu. Nosaltres, en aquest moment, tenim tres aprenents de paleta, amb un tutor i una formació, i els controlem la feina perquè volem que siguin bons oficials.”

I se'ls queden?

“Se'ns queden, sí, sí, se'ns queden. Veuen que som una empresa que estem per ells, que els recolzem, que els ensenyem i que no els explotem. Sempre hi ha hagut, és clar, algun cas que ens ha plegat, però no gaires. Els hem donat confiança i ells també tenen confiança en nosaltres. Veuen que acabaran sent bons oficials.

“Dels 25 encarregats i capatassos que tenim a Cots i Claret, set van començar d'aprenents amb nosaltres. La majoria dels restants han estat abans paletes que hem vist que eren bons oficials i els hem promocionat.”

Hi ha prou formació, en l'ofici de paleta?

“En la meua intervenció -[en l'acte de lliurament dels Premis Catalunya Construcció], vaig destacar que amb el nou conveni de la construcció ens han tallat les ales, quant a la formació del personal. Aquest acord diu que no pot treballar a les obres cap operari que tingui menys de 18 anys. Abans d'aquest acord què passava: et venia un encarregat o un oficial amb un fill que no volia estudiar. Provava la feina i era possible que descobrís el món de la construcció i li agradés. Ara això està prohibit. El xicot de 16 anys, que pot portar una moto resulta que no pot treballar a l'obra, perquè diuen que la construcció és perillosa. Per tant, acaba en d'altres sectors i perdem un futur bon oficial.

“Ja ho sabem que la construcció és perillosa. Tot és perillós: anar pel carrer també pot ser perillós. El que no pot ser és que ens queixem que no hi ha oficials, i alhora només ens quedi la solució de la gent que va a preu fet i que ve de fora. Així, no en formarem mai d'oficials de paleta.”

I la seguretat al sector, com la viu?

“Sempre em queixo de què, mentre a la carretera l'Administració posa mitjans per reduir els accidents, a la construcció l'únic que fa són lleis de subcontractació, més papers i controls (més burocràcia), que si la gent ha fet la formació..., més fiscals, més inspectors de treball, però no ens dóna els mitjans, que és el que demanem. Cal prendre mesures referents a l'alcohol i les drogues a l'obra, que haurien d'afectar qui no estigui en condicions.

“Jo, que tinc néts, veig que és esgarrifosa l'altura d'alguns dels aparells dels parcs infantils i resulta que a l'obra, quan tens una persona a dos metres d'altura i no té les baranes posades a la bastida, et pot caure una multa de tres mil euros. Aquí hi ha un problema gran del qual la gent no se'n adona.

“El món de la construcció ens els tracten com si fos una indústria. Però a la indústria no l'afecta el vent, ni les nevades i els processos són repetitius. La construcció és una feina mòbil, viva. Cada dia et canvia el lloc de treball. Aquella persona que al matí està fent una feina, a la tarda està fent-ne una altra. A aquella persona a qui al matí el sol li ve de cara, a la tarda li ve d'esquena i, a més, amb vent.

“Són unes altres regles de joc i això costa d'entendre. Un dels problemes greus que tenim els constructors, i que ens afecta molt, és que els inspectors de treball són gent que ha estudiat Dret i no són tècnics de la construcció. Necessitem gent de l'ofici, que conegui la nostra problemàtica.”

Potser a les obres en sí també es poden millorar aspectes, en seguretat?

“Evidentment, i tots hi hem de posar la nostra part. *Tots* vol dir *tots*: des de l'Administració, l'empresa i el treballador. És més, el treballador ha de treballar pensant en ell i també envers el seu company. Jo crec que la seguretat és un compromís de tothom, no solament de l'empresari, dels coordinadors i de l'aparellador, sinó també de l'Administració, dels projectistes, de les direccions facultatives, de les patronals, dels sindicats, dels treballadors, de tothom. I hem d'agafar aquesta cultura, que ens falta. No es pot acceptar que es digui que l'empresari té l'obligació de salvaguardar la inconsciència del treballador. Entenem que nosaltres hem de posar tots els mitjans però tothom hi ha de col·laborar i ser-ne responsable. És com si t'enganxen a la carretera anant a 200 Km/h i li posen la multa al fabricant del cotxe, perquè ha de preveure la inconsciència del conductor, a qui li puja la benzina al cap.

“Sé que és difícil de canviar els hàbits del personal amb molta experiència, però cal insistir-hi. Però hem d'evitar la demagògia i els excessos quant a la formació en seguretat. El col·lectiu que represento a Manresa té 190 agremiats, dels quals el 80% són empreses de 10 treballadors on tots els seus operaris fan totes les feines. Amb la normativa actual, aquestes persones han de fer una formació en seguretat d'entre 140 i 160 hores. Això està mal enfocat ja que només està plantejat per a les grans empreses que principalment tenen personal molt especialitzat.

“El que volem és que la gent faci la formació en seguretat que necessiti. No és un problema de pagar, és qüestió que les hores siguin efectives. A la nostra empresa, molta formació es fa en horari laboral, però la que es fa fora d'hores, és remunerada.”

Quin paper juga la innovació en la seva empresa?

“Un constructor pot innovar poc, perquè les obres venen definides per un projecte rigorós. Si que podem innovar en processos de control i gestió d'obres, optimitzant els recursos i reduint els errors. Per innovar a l'obra, repeteixo, cal insistir molt en la formació d'aprenents i tenir bons paletes.”

Quina és la seva valoració de la introducció del CTE?

“Em sembla que ho han fet massa directament i sense consensuar els diferents documents entre els redactors. Per a mi, és necessari, però a poc a poc. Perquè tot va relacionat i aleshores, hi haurà un problema de costos. Tothom es queixa que la construcció és cara. Crec que aquestes coses s'haurien de fer progressivament.”

Però calia posar al dia els aïllaments...

“Sí, es clar, tot això és correcte. Però les coses van en relació amb el cost i s'ha de veure fins on es pot arribar. S'hauria de fer gradualment. El mercat difícilment absorbirà de cop l'increment de cost que el Codi Tècnic generarà, i menys en l'actual situació de crisi. Si fem uns pisos tan cars, ningú els podrà comprar. I si són habitatges de lloguer, el seu preu consegüentment també serà molt elevat.”

El Premi Catalunya Construcció què li ha significat?

“Home, et quedés molt sorprès. Són 42 anys de dedicació absoluta, i et dóna molta satisfacció. Potser hi ha gent que ha fet més coses que jo, però com que me l'han donat, s'ha d'acceptar i em motiva a seguir empenyent per dignificar el sector i recuperar l'ofici de paleta.” ■

Model empresarial. Diversificació i confiança

■ ■ ■ Els pares d'Agustí Cots i el seu soci, Josep Claret, van constituir una constructora a començament dels anys quaranta del segle XX basant-se en la confiança, i els fills han continuat amb aquesta filosofia durant quaranta anys, fins que enguany, han deixat les regnes de l'empresa a la següent generació. Agustí Cots, president de Cots i Claret, explica que amb el seu soci sempre han tingut poders mutus absoluts i que aquesta actitud de confiança l'han tingut també en les seves relacions amb treballadors, proveïdors i clients. “Sempre hem tingut molts tractes de paraula, i sempre s'han complert”,

explica.

Cots també destaca el seu amor per l'ofici. En aquest sentit, explica la satisfacció de poder contemplar el resultat final, i seguir-lo contemplant anys més tard. “Hi ha una cosa que faig i és que al cap de sis, set o vuit anys que hem fet una obra, canvio de carrer per anar-hi i entro a l'edifici. És una satisfacció. Veus aquell pavelló, escola, biblioteca, piscina, etc., que vas fer anys enrere, que segueix tenint bon aspecte, i hi parles amb la gent que en fa ús i n'estan contents. Crec que això ho haurien de fer la major part dels gestors i caps d'obres del nostre sector.” ■